

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ FRANZ HOTTNER

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

ΥΓΗ την τρομακτική ιστορία μās διηγήθηκε ένας έμπορος, παλιός μου φίλος, που έδω και τριάντα χρόνια έμενε στη Νότιο Αφρική, ως αντιπρόσωπος ενός μεγάλου εμπορικού οίκου.

Ένα φθινόπωρο, άρχισε να μās λέει ο φίλος μου, είδοσθηκα να πάω στην πόλη Κόβι, για να φροντίσω για τη μεταφορά ζελίας μισφ του Τσιανγ και του ποταμού Μολότ. Έπειδή όμως είχε ρυθεί τελευταία και το ποτάμι είχε πολύ φουσκώσει, ή έταρρα μās αποφάσισα ν' αναβάλω τη μεταφορά για λίγες μέρες, ώσπου να κατεβούν τα νερά και να πάρω το δυνατό ρεύμα. Στο διάστημα αυτό ήμουν ελεύθερος κ' αποτάσισα να βρω μερικές ημέρες στο κτήρι.

Έμενα λοιπόν ένα πρωί, με μόνο σύντροφο τον ύπρητη μου Τόμπο, έναν ιθαγενή από την Τσιουάνα, που ήταν νέος, έξυπνος και τολμηρός, και προχώρησα μέσα στην έρημο του Καλάρι.

Έπειτα από μιάς ολόκληρης μέρας πορεία, καταλάσαμε ότι τέλους το βράδι μέσα σε μιά εγκαταλειμμένη καλύβα από μπαμπού, που βρέθηκε κατά τύχη στο δρόμο μας. Την καλύβα αυτή αποτάσισα να την κάνω όμητήριο μου.

Εγκαταστάθηκε λοιπόν εκεί και, κάθε πρωί, έγω έβγαينا για κτήρι κ' ο ύπρητης μου ο Τόμπο ήμενε εκεί κ' έτοιμαζε το φαί της ημέρας.

Η περιοχή αυτή με απογοήτευσε πολύ γρήγορα. Ζαχάρδια κ' αντίοδες είχε πολλά, εκείνοι όμως που ζητούσα δεν τρώσισκα. Έγω ήθελα να σκοτώσω ζαίνα λιοντάρι... Δεν έβλεπα όμως ούτε ίχνος λιονταριού.

Μια μέρα τέλος έβαλα στις δύο ζάννες του τρυφερού μου σάγια για στην τρίτη σφαίρα και τρώφισα προς το δάσος. Τη φουγιγιότητα μου την άφησα στην καλύβα, γιατί έκανε ζέστη πολλές κ' εφίνα, χωρίς κανέν' άλλο φόβο.

Κατά το μεσημέρι, είδα στην άμια πατήματα μεγάλα, τ' ακολουθήσα και κατάλαβα πως είχε περάσει από κεί λιοντάρι.

Το καλύτερο που μπορούσα τότε να κάνω, ήτανε, φυσικά, να γυρισφ πίσφ και να ξαναβρω την άλλη μέρα με τ' απαιτημένα έφοδια. Μά ή μανία που είχα για το κτήρι, δεν μ' άφησε κ' εξακολουθήσα το δρόμο μου, ώσπου έφτασα τέλος σε μιά μικρή ζαχάρδα, που στο βάθος της την έβλεπε, όρθιος κ' απόκρημνος, κατακόρφος σαν τολχός, ένας μεγάλος βράχος. Στα πόδια αυτού του βράχου είδα μιά μικρή οπήλα. Πήγα κοντά, σιγά-σιγά, και κίτταξα μέσα. Ήταν άδειανη. Αποτάσισα τότε να περιμένα την επιστροφή του θηρίου. Αυτή ήταν η φουλιή του, δεν υπήρχε άμφιβολία.

Θά περίμενα λοιπόν κρυμμένος ώσπου να γυρισφ το θηριο, και μόλις τώβλεπα, θά το πυροβολήσα. Σκέφτηκα, εν' αλήθεια, πως δεν είχα παρά μιά και μόνη σφαίρα στο τσούφει μου, μά είχα επιτασισή στην σκοπευτική μου δεινότητα.

Κοιφτηκα λοιπόν πίσφ από ένα βράχο, κοντά στην είσοδο της οπήλας, και περίμενα. Σε λίγο, είδα από μακριά ένα άσπρινικό λιοντάρι, που έχοτανε προς το μέρος μου, μονγχιζόντας θυμωμένα. Κατάλαβα άμως πως είχε μωσιωθεί την παρουσία μου.

Περιμένα λιγάκι ακόμα, ώσπου το θηριο δεν άπειξε παρά λίγα βήματα. Σημάδεμα τότε να κ' τα τούρξισα. Μ' ένα φοβερό μονγχιζο, το θηριο σοσιώθηκε καταγής και δεν κινήθηκε πιά. Ή σφαίρα μου τ' είχε βρει στο μάτι και τούχε περάσει το κεφάλι.

Χωριμένος τότε βγήκα άκ' την κρυφώνα μου. Τη στιγμή όμως αυτή άκοιτηκα ένα άλλο μονγχιζο, και φάνηκε, σε λίγων βημάτων άποστασι, μιά λέιανα...!

Τι να κάνω τώρα; Στο άλλο μου δεν είχα παρά σάγια. Εύτυχως όμως δεν έχασα την ψυχραιμία μου...

Πίσφ μου ήφονόταν ο απόκρημνος βράχος, που έφραζε, καθώς σās είπα, το βάθος της ζαχάρδας. Εκεί και μόνο είδα πως ήταν ή σφτήρα μου. Χωρίς να χάσω λοιπόν στιγμή, πάστρησα άκ' τις οίξες και τις έξοχές του βράχου, κ' άρχισα να σκαρφαλώνω πάνω. Δεν ξέφου πός τ' κατάφερα, μά μόρρασι τέλος να φτάσω σ' ένα ύψος τέτοιο, που το θηριο δεν μπορούσε να με φτάση.

Τι δάκανα όμως στο καταφύγιό μου αυτό, χωρίς καμιά βοήθεια; Πόση ώρα θαίμενα κει πάνω;

Ή λέιανα μούγγρισε άγρια και ξεσλόθηκε καταγής, κοντά στο σκοτεινό λιοντάρι, κρατώντας τ' άσπρινά της μιάτα κορφωμένα έπάνφ μου.

Ή ώρα περνούσε και το θηριο δεν έδειχνε καμιά διάθεσι να το κωνήση από κεί.

Τι νακάνω; Να τη χτυπήσω με τ' σάγια; Ούταν άριστο και, το μόνο που θά κατάφερα, ήτανε να την εξαγορώσει περισσότερο.

Έστειξα λοιπόν εκεί και περίμενα να ιδφ τι θά γίνη. Πέρασαν όμως πολλές. Ή λέιανα δεν είχε σκοπό να το κωνήση. Ήθελε να εκδιχηθί το σκοτάδι του άντροφου της. Και όταν να μίν έφτανε η δύσκολη θέσι μου, ο ήλιος έκαψε από τη φωτιά, κ' από τη δίνα η γλώσσα μου είχε κολλήσει στο λαγύγγι μου.

Τέλος, είδα πως στην είσοδο της ζαχάρδας άρχισαν να κωνιόντα παρξέντα τ' αόθιμοι. Νόμισα στην άρχη πως θάταν κανέν' άλλο θηριο. Είδα όμως σε λίγο, με μεγάλη μου άνακούφισι, πως ήταν ο πιστός μου ύπρητής, ο Τόμπο.

Φοβήθηκα άμως μίν έπερτε άναπόστοι στα νύχια του θηρίου, που βρισκότανε τώρα λίγα μέτρα μπροστά του. Αυτός όμως με είχε δει και μέσα και τη λέιανα και μούγγρισε να μείνω ήσυχος.

Έτσι είδα σε λίγο την πρυφωτότερη πύλη ποχίφου ιδεί ποτε μου... Χωρίς να κώνη το παραμυθιό μου, ο Τόμπο προχώρησε όλοένα προς το μέρος μου. Είχε μαζί του πολλά «άσπρινες», όπως λένε οι ιθαγενείς της Αφρικής, κάτι άκόνητα που το χειρίζοντα θαμνάμα στα πόι είνε τρομερό όπλο στα χέρια τους.

Είχε άκόνη και την μεγάλη του άσπίδα. Ή άσπίδες αυτές έχοντε το σχήμα αγγού και είνε πολύ μεγάλες. Το άσπρινος τους φθάνε σχεδόν το άνιστημα ενός άνθρωπου και είνε και γυρωστές, σαν το καθορι της χελώνας. Τις φτάνουν άπάνφ έξφλο πολύ σκληρό, τις ντινουν άπέξφ με πεισι κροκοδιλών και γίνοντα έτσι σπέρρες, σαν από αίδεφ. Οι ιθαγενείς τις κρατούν από δύο φαρ, δηλ' από μιά γαφα λουρά, που είνε στρωμένφ στο έσωτερικό τους.

Με την άσπίδα αυτή στο ένα χέρι και με τ' άκόνητα τον στ' άλλο, ο Τόμπο κατόρθωσε να φτάση κοντά στη λέιανα, χωρίς το θηριο να τον πρσέξη.

Τέλος, τη στιγμή που ο Τόμπο θ' άπειξε ως δεκα βήματα άκ' αυτή, η λέιανα τον κατάλαβε.

Χωρίς να χάσει στιγμή, ο Τόμπο της έφριξε ένα ακόντιο, που χούρηκε μέσα στο πόδι της. Το πληγωμένο θηριο μούγγρισε άγρια κ' όρμησε. Μ' ένα πηδημα καταπάνφ του. Σαν άσπρινά ο Τόμπο έπεσε γρήθς κάτω και σκαρφαλωσε ολόκληρος με την τεράστια άσπίδα του... Έτσι η λέιανα έπεσε έπάνφ στην άσπίδα κ' ένα γδοιφο βρήφ...

Το θηριο παραξενεύτηκε στην άρχη με το άπρσοδόχητο αυτό έφδοιο. Με τη μωροδιά όμως κατάλαβε πως ο άνθρωπος ήταν από κάτω τ' την άσπίδα κ' άρχισε τότε να κώνη άκ' τι μορσους για να την άναποδυγισή. Ο Τόμπο όμως κρατιότανε γερά από κάτω και, καθώς ή έπάνφ επιπνύοντα της άσπίδος ήτανε λεία και γυαλιστερή, η λέιανα δεν κατάφερνε τίποτα.

Αυτό διήρκεσε ως ένα τέταρτο της ώρας. Ή λέιανα ξανε με μανία τις πιο τρελλές προσάθειες. Τέλος, βλέποντας πως δεν κατόρθωνε τίποτα, άπελίστηκε και γύρισε, μονγχιζόντας ύπόκοιφα, στη θέσι που καθότανε πρώτα.

Άμως όμως τότε άνασπρώθηκε η άσπίδα κ' ένα δεύτερο κάσπρινε χούρηκε στα πλευρά του ζώου. Για δεύτερη φορά πηδήσε η λέιανα κατά του άντιπάλου της, αλλά και πάλι έπεσε άπάνφ στην άσπίδα. Κ' άρχισε πάλι το παιχνίδι ποχίφου γίνε και πρίν. Τώρα όμως η λέιανα άλλάξε την τακτική της.

Άφου είδε πως δεν μπορούσε να κώνη τίποτε, αντί να γυρισφ στη θέσι που ήταν πρίν, ξεσλόθηκε εκεί κοντά, μονγχιζόντας άγρια.

Είχε άσπρινάσι να πολιορκήση τον αντίπαλό της μέσα στην άσπίδα. Φοβήθηκα τότε μήπως, άναπότος, ο Τόμπο σήκωνε την άσπίδα κ' έπερτε στα νύχια του θηρίου, και το φώναζε να προσέξη. Μά τη φωνή μου την έπνιξε το άγριο μονγχιζο της πληγωμένης λέιανας.

Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά. Είδα τότε πως η άσπίδα κωνιόντανε σιγά-σιγά. Άργά, πολύ άργά, ο Τόμπο σκαρφαλωμένος πάνω με την άσπίδα του, άπομυκνόνταν όλοένα άκ' το θηριο. Σημάδεμα καταγής, κρατώντας μαζί του και την άσπίδα.

Έφταψε όμως τόσο σιγά, τόσο έπιτηδαι, που κ' η λέιανα δεν τον πρσέξε. Κ' έγω, εν' αλήθεια, δεν έβλεπα την άσπίδα να κινείται.

